

Huaqian Zhang ARNA

L'Espai 13 presenta *ARNA*, la primera exposició institucional d'Huaqian Zhang.

Guiada per la tremolor d'una arna, la instal·lació entrellaça narratives quotidianes i l'escala de l'industrial per aprofundir en la pertinença, l'estranyament i la naturalesa espectral de certs objectes. Una gran escultura tèrmica, realitzada amb materials, gestos i processos estandarditzats, funciona com a sistema d'escalfament de l'espai i eix central de l'exposició. Fluctuant entre diverses intensitats i durades de llum i calor, genera diferents graus de proximitat i visibilitat que permeten observar el llindar que s'obre entre la reproducció i la creació, fent visible allò ja existent.

Com a objecte habitualment associat amb l'arribada del fred i amb l'aparició d'estructures que s'estenen des dels interiors domèstics fins a l'espai urbà de les terrasses, el radiador evoca un moviment cap a dins i cap a fora de l'espai. La temperatura imposada pel circuit tancat de la institució adquireix a la sala de l'Espai 13 un registre més ampli, que anticipa el buit físic i estructural pel qual s'estenen so i calor.

Huaqian Zhang treballa principalment amb escultura, so, tèxtil i vídeo, produint instal·lacions que alteren la relació entre agència, dependència i desig. Intercanviant aquests vectors com un exercici de sintaxi, el seu treball produeix condicions somàtiques i afectives que fan visibles fluxos, estructures i espais sensibles ja existents.

Alejandro Alonso Díaz, comissari del cicle

CONVERSA:

Alejandro Alonso Díaz: Recordo que la nostra interlocució va començar a partir del teu text «Overheating». Si bé la instal·lació que es presenta ara a l'Espai 13 pertany a un cos de treball diferent, aquest punt de partida ha estat especialment generatiu. [*...l'amor provoca fricció / la fricció provoca calor / la calor provoca dolor / el dolor provoca tendresa / la tendresa provoca l'amor...*], la frase que marca el ritme del text, el dota també d'una estructura circular. És una mena de cicle de retroalimentació. La temperatura apareix com una manera d'articular allò estructural i allò sensible, i aquesta pulsió somàtica també és present en la instal·lació de l'Espai 13.

Huaqian Zhang: Hi ha alguna cosa de temperamental en el fet de treballar amb calor, com quan les nostres emocions es veuen afectades pel canvi de clima. La calor accelera la transformació i el fred conserva l'estat de les coses. Tu imaginaves una sala plena de calefactores, però vam haver de descartar-ho per por que no fos un malbaratament energètic. Amb tot, se'm va quedar gravada al cap la imatge de la incandescència, el seu efecte maximalista, la capacitat de canalitzar tanta energia en un material perquè canviï d'estat, fins al punt en què comença a brillar i a emetre calor. Com que no era possible col·locar molts calefactores a la sala, vaig decidir fer-ne només un, però molt gros. Escalar la mida de l'objecte és com mirar la cosa molt de prop, o com fer-se petita davant d'ella.

AAD: Aquest canvi d'escala actua de manera similar a l'estructura cíclica d«Overheating». Totes dues es resisteixen a la categorització alhora que contenen una insistència en el sentiment –recordo ara les referències al pop en unes quantes converses nostres, o la resposta emocional a unes certes cançons. Hi ha una atenció molt acurada envers la trobada emocional amb l'obra i les circumstàncies en les quals es dona aquesta trobada. L'adrenalina, el desig o la melancolia són estats sobre els quals transiten l'obra i, en general, la teva pràctica, i potser això es pot llegir com alguna cosa que es declina cap a allò romàntic, amb la seva pulsió de vida i de mort. Podries parlar més sobre això?

HZ: El que m'interessa del pop és la seva capacitat de contagi. Com una llegenda popular que s'explica i va de boca en boca, un mem que es fa viral o una cançó encomanadissa. Un element pop ve d'allò mundà, es distribueix en massa, circula rizomàticament i és fàcilment identificable i apropiable. Últimament penso com seria l'art *hyperpop*, no tant per definir una estètica concreta, sinó per la curiositat per com es tradueix aquesta sobrecàrrega emocional en la matèria. El que vull dir aquí podria cantar-ho amb qualsevol cançó d'amor, però em fa molta vergonya.

AAD: Els bucles que es generen en aquestes transaccions entre emoció i matèria, interior i exterior, em porten a imaginar el cercle com un forat, i aquesta estufa gegant com un artefacte perforador. *A Animal Joy: A Book of Laughter and Resuscitation* (Alegria animal: un llibre de riures i ressuscitació), Nuar Alsadir diu: «Si ens resistim a alinear els nostres interiors amb l'ordre social, crearem obertures des de les quals créixer espontàniament.» Saps el tipus de forats que s'obren quan acostes un encenedor al plàstic? És una cosa així.

HZ: Sí, sé de quina mena de forat em parles... Et refereixes a aquell moment en què alguna cosa es desenganxa de la realitat, com si perdés consistència, es difuminessin els contorns i entrés en un estat encara per definir. El foc és tan atraient que la mirada es queda aquí i tota la resta deixa d'existir. Hi ha una bellesa inquietant en la destrucció. Però si concentres tot el teu amor en un sol lloc, t'acabaràs cremant.

AAD: A vegades, aquesta pujada de temperatura altera la percepció. A més de donar-se a través de la calor, aquesta percepció es dona a través de la llum que intensifica, com una mena de sobreexposició. M'interessa aquest estat d'inestabilitat, que és una cosa que també es dona en la falta de narrativa del so. Res no és estable aquí, tan sols hi ha fragments

d'experiències, records borrosos, una violència latent, una temperatura polsant, manifestant-se com fluxos d'energia amb diverses intensitats. La relació d'aquestes intensitats amb l'energia, l'electricitat i la llum ha estat un aspecte important que ha guiat el procés de pensar i produir aquesta instal·lació, en particular, com defineixen i/o alteren el mètode d'orientació de l'arna. Per a les arnes, la llum és un sistema de navegació, una referència i un objecte de desig. Quina és la relació d'aquest treball amb elles?

HZ: Sabies que, quan estem a punt de morir, el cervell activa un mecanisme de defensa? Recorre els records més intensos en forma de flaixos, cercant experiències similars per adaptar-se. Els testimonis solen esmentar una llum, i que el trànsit consisteix a anar cap a ella. El sistema de navegació de les arnes és una cosa semblant. Estan naturalment dissenyades per orientar la seva esquena dorsal a 45 graus de la llum de la lluna i volar en línia recta, però aquesta estabilitat es va corrompre amb l'arribada de l'electricitat. El seu instint es va convertir en una atracció fatal.

AAD: Recordo que, en una de les meves últimes visites al teu estudi, després d'una conversa més sobre arnes, vaig dir que t'enviaria un extracte d'un dels diaris de Virginia Woolf en el qual escriu sobre elles. Van passar les setmanes i mai ho vaig fer, així que aquí el tens: «Les arnes, crec, ompliran l'esquelet que vaig llançar aquí: la idea del joc-poema, la idea d'una mena de corrent continu, no tan sols del pensament humà, sinó del vaixell, la nit, tot fluint junt, travessat per l'arribada de les brillants arnes.»

HZ: Gràcies! Crec que l'exposició va justament d'això: de totes les coses que desitgem dir i que no sempre troben un canal per ser anomenades. Quan no hi ha una via de comunicació clara, el missatge es converteix en un acte de fe. És com si resés i sabés amb certesa que les meves oracions arribaran. Hi ha coses que no s'expliquen amb paraules; es manifesten en forma d'un corrent continu. No hi ha ni emissor ni receptor, només un cos conductor.

AAD: És un canal sense principi ni fi i, tanmateix, *de les 18.12 a les 17.48* delimita un espai entre ocàs i ocàs, una mena d'arc en la nit, pel qual m'agrada visualitzar l'arna viatjant. Aquest és un insecte nocturn i, en parlar del cicle, la imatge d'una visió nocturna i zenital ha aparegut recurrentment, com una manera de revelar la materialitat infraestructural. Tu hi has respost amb una instal·lació de llum, metall, calor i so. Què et va atreure d'aquests elements, potser més acústics i somàtics, i no tan visuals?

HZ: Al contrari! Jo quasi diria que aquesta és una peça de vídeo. És una mena de cinema expandit en el qual la imatge no es materialitza a la pantalla, sinó que es troba en la mateixa arquitectura i es registra en la ment de qui la percep; cadascú es munta la seva pròpia pel·lícula. M'interessa aquesta oscil·lació entre allò espectacular i allò espectral, entre fer present el que és absent i tornar absent el que és present. Tot aquest imaginari va cristal·litzar, amb una ironia pop, en una imatge d'una arna mirant-se al mirall amb una frase que deia: «ep, deixa de buscar el llum perfecte, troba la llum dins teu!». Al final, l'obra respon a una qüestió pràctica, només vull afegir una mica de calor a la sala, perquè aquest hivern el passem abraçades.

ARNA s'ha produït amb la col·laboració d'Arnau Sala Saez i Skyland Dallal Rice (so), Emma Prats i Indiana Pumar (patronatge i confecció), i Mikel Adán i Joan Bennassar (muntatge).